

SZÉPÍRÁS

IANCU LAURA

Ta-ní-tás

*Be irigyeltem, Gyermekjézus,
makulátlan talpadat!
Enyém bocskort növesztett
és '91 tele is ráfogyott!
Szád végéből
nem hullott
morzsa,
és ruha takarta pocakodat,
amikor vad hajjal énekeltem
hozzád
oláhul egyszer,
máskor
csak úgy, magyar szavakat.
Tanítottam:
É-des-a-nya! Gyere, és mondd utánam!
Szótagolva még szebb, mint
egybemondva!
Szád járását tisztán
látom,
de a hangod ma is
néma.*

A Kálvária út

*Búcsúzásod napján
eljött házunk elé egy
madár. Gyalogosan. Tört szárnyal.
Bolondos esthomályba hullott
utánad kiáltott szavam —
marasztaltalak volna még
a diófák között.
Az úton.
Meglátta piros szívetem
a tél és
hószoborrá falazott. Nem hitte, hogy
vasárnap
nem vétek homlokon csókolni
fekete-fehér arcodat...*

Neved

*olyan volt
mint jó estét kívánni
hegyek közé szorult
szorongó mennydörgésnek
olyan volt
mint túl nagyot harapni
véget vetni az éhségnek
olyan volt
megégett szájjal hívni
biztosabb szóval
a kigyózó villámnál
mintha egyhetes hallgatás után
nevedet
tévesen mondanám*

Fecskék

*A kezem öregebb, mint
a szívem. Naphosszat
azt játssza, hogy megérint.
Estére összemarkolja
fájdalmait,
földig érő reszketéseit,
églakó bőröd melegét,
és amikor a villásfarkú fecske
etetni kezdi fiait,
szélnek ereszti arcodat.*

